

— Ами сега диша ли?

— Послушай го и ще чуешъ, рече бабата.

Борисъ доближи ухо до носа на бебето и чу, че то смърка.

— Диша! Да живѣе! Ще го кръстимъ Крумъ или Симеонъ, та да треператъ гърцитѣ отъ него.

Но Борисъ не се сдържа. Той изхвъркна изъ стаята на родилката, стрѣлна се горе и повика майка си, баща си, сестра си.

— Кажете и на леля! викаше той отъ все гърло.

— Болна е! се обади нѣкой.

— Нѣма нищо, да дойде да види бебето. Азъ станахъ чичо. Ура!

Борисъ зе дървената си сабя, съ която постоянно се сражаваше въ въздуха, наложи шлема си, дигна на плешка мукавения си щитъ и гордо потегли да иде при юначето съ намѣрение да му представи първото рицарско въоръжение...

Ала той остана очуденъ. Баща му, майка му, всички домашни приказваха съ младата майка, която подари на цѣлия родъ славенъ юнакъ, а бебето мъркаше въ една бѣла кошница (панеръ).

Това положение Борисъ намѣри за много унизително. Той силно се ядоса.

— Това не е Мойсей, извика той, да го туряте въ кошница. Въ рѣката Нилъ ли ще го хвърляте!

— Моля, извадете го отъ кошницата! Развържете му ржцетѣ. Сега ще пуснемъ две змии, да видимъ, дали ще ги одуши. Азъ искамъ да бжде Херкулесъ или Христо Ботевъ. Ето нося оржжията му, ще му ги предамъ и ще го посветя въ рицаръ. Най-първо азъ ще вървя напредъ въ боя, а по мене той—защото той ще бжде по-храбъръ и по-уменъ отъ мене.